

De 2 sten.

Engang for længe siden helt ude, hvor jorden ender, ved havet lå 2 store sten. De var så smukke, helt glatte af bølgerne, vindens og sandets slid. Runde og lækre. Når de var våde skinnede de, som var de af guld. De lå der og der havde de ligget længe, mange, mange år. I tidernes morgen var de blevet skubbet hertil. Fra et land, som lå længere nordpå.

Ikke bølgerne og vinden kunne flytte dem nu. De lå godt fast på deres sted. Her. De havde ikke så meget at lave, andet end at sludre lidt sammen og se solnedgange. De hørte også med glæde på bølgernes skvulpen. Det kunne de godt lide. Solnedgangene var altid forskellige, ingen var ens, det var skønt at se, syntes stenene.

Men...

ind imellem kunne de godt kede sig lidt, det talte de om. Dog kunne de ikke flytte sig af stedet, men måtte blive hvor de var. En dag så de en mand komme gående på stranden. Han havde en stor spids hat på og en stav i hænderne. Han var lille bitte, da stenene fik øje på ham. Langt væk. Han kom nærmere og nærmere og stenene glædede sig til at sige goddag til ham.

“Hvem er du og hvad laver du her?” spurgte de manden, da han var helt tæt på. “Jeg går og går.” svarede han.

“Jamen, hvorfor går du, hvor skal du hen?”

“Jahh, det ved jeg ikke. Jeg syntes, jeg mangler noget, men kan dog ikke finde ud af, hvad det er, jeg mangler. Så jeg tænkte, at jeg ville gå en rigtig lang tur ved havet. Så måske jeg finder det, jeg mangler. Det håber jeg.”

“Sæt dig ned på os og hvil dine ben, du har jo allerede gået langt.” tilbød de to sten. Manden satte sig med et højt suk. Det var dejligt, at sidde her på stenene og se ud over havet. Det syntes han.

Han sad der længe og talte med stenene, de fortalte om hver deres liv og alt. De fortalte også, at de ind imellem kedede sig, ved kun at ligge her og se havet og solnedgange. De kunne godt tænke sig at se lidt andet, bare til en afveksling.

“Det kan jeg hjælpe jer med,” sagde manden. “Jeg er nemlig ikke en almindelig mand, jeg er en troldmand. Jeg kan forvandle jer til lige, hvad I ønsker.”

“Næh, sagde de 2 sten. Det vil vi gerne prøve. Det lyder spændende. Men hvad vil vi være, hva? Vil vi have ben? vil vi have vinger?” Jo, de vidste det nu, de ville gerne have vinger, så kunne de komme rigtig langt rundt og se alt. Det havde de aldrig prøvet før.

Stenene spurgte troldmanden, om han vidste, hvad der skulle ske med dem på deres tur. Troldmand svarede, “Nej, det ved jeg ikke. Jeg kan ikke se gennem alle de lys lag, som findes. I må selv se med jeres egne øjne.”

Troldmanden rejste sig fra stenen, Godt så. Han snurrede 5 gange rundt om sig selv, med staven højt i luften, medens han sagde: FOR vandel..vandel..vandel. Flyv som fugl, flyv som fugl, flyv som fugl.

To fugle var nu vokset ud af stenen. De var blevet til måger, og de så på hinanden. De kom helt til at grine, for det var så sært det hele. Sådan havde de aldrig set hinanden før, selv om de i mange år havde kendt hinanden.

Måger var de blevet. Nu kunne de flyve langt og opleve hele verden. De sagde pænt tak til troldmanden og fløj deres vej. Ind over landet, over marker, over skov, over søer.

Spændte på, alt de nu skulle opleve. De plejede jo ikke at opleve så meget.

På et tidspunkt bliver de trætte og sultne og ville finde et sted at hvile. Var også lidt ømme i vingerne af al den flyvning.

De ser en flok fugle i nogle træer og der er en masse vand ved dem. Der vil de ned. Lander i træerne og siger pænt goddag. "Må vi være her lidt?"

De andre fugle, skræpper op og basker med vingerne, nogle hakkede også efter mågerne. De var noget sure. De fugle.

"Være her og være, nej, I må ej. Vi har nok i os selv. Flyv hjem, hvor I har hjemme. I spiser vores mad og ser mærkelige ud. I er helt forkerte i farven. Vi er sorte og hedder skarver, I er jo helt hvide. Væk med jer, flyv et andet sted hen. Her kan I ikke være."

Mågerne syntes da nok, det var lidt underligt, at de var så sure og kun ville sig selv. Altså de der skarver.

De fik fat i en enkelt fisk, sultne var de jo, og så fløj de videre ud over landet. Søgte lidt tilbage mod havet, savnede måske det kendte lidt.

Mågerne fløj over en fiskeri havn, næh, det så spændende ud. Der ville de se, hvad der som var. I havnen var mange fiskekuttere og mange fisk på kutterne. Mågerne stjal lidt fisk her og der. Sultne var de jo.

Fiskere kastede sten efter mågerne, råbte højt og fægtede med armene. Ville have dem væk, kunne mågerne forstå. Men mågerne var stadig sultne, og blev lidt længere. De syntes ikke, det var så sjovt, at fiskerne ikke kunne lide dem. Fiskerne råbte: "I stjæler vores fisk. Vi har kun nok til os selv. Find et andet sted at være." Mågerne var hurtigt mætte og så fløj de ind over landet igen.

En dag blev den frygteligste storm, mågerne kunne næsten ikke holde sig på vingerne. De blev kastet hid og did i den stærke blæst.

Et mægtigt stormstød bragte dem til jorden. Lige ned i en gammel kones have.

Den gamle kone, som boede sammen med sin endnu ældre mor fandt mågerne og så, at de var kommet til skade.

Hun tog sin bedste frakke på, gik i haven og talte med mågerne. "Vil I have hjælp?" sagde hun. "JA, JA" sagde mågerne, "det behøver vi."

"UHUU, det er træls det her." sagde mågerne. "Jeg har ondt i benet og jeg har ondt i vingen." Det sagde de i munden på hinanden. "Vil du hjælpe os?"

"Ja, da," sagde den gamle kone. Hun bar begge måger ind i sit hus, gav dem vand og gav dem friske fisk. Det elskede de jo.

Den ene måge havde brækket benet, da den faldt til jorden. UH, det gjorde ondt på den.

Den gamle kone sagde: "Jeg kan hjælpe dig, vil du lade mig gøre det?"

"Ja, Ja, tak," svarede mågen.

Konen fandt et hvidt bind, satte mågens ben i rigtig stilling, og bandt forbindingen om. Den anden måge får forbindelse om sin vinge, som var så skidt.

"I kan blive her til I begge er raske igen," sagde konen.

"Tak," sagde mågerne.

Så går der lang tid, benet og vingen var raske igen. Mågerne havde haft det så dejligt hos den gamle kone. Nu ville de på vingerne igen.

Den gamle kone var helt trist over at skulle sige farvel til mågerne. Hun var helt kommet til at holde af dem. Medens mågerne fløj over landet, talte de om, hvad de nu ville.

De tænkte i et nu, vi vil gerne hjem til vores sted. Der var sådan en ro, sådan en fred og det hele kender vi.

Der er ingen som råber, hakker eller er sure.

Så det gjorde de, fløj hjem til deres sted.

På stranden landede de på deres eget sted. De store runde sten stod der endnu, det var kun mågerne, som havde været væk. De fløj rundt i luften.

Mågerne satte sig på stenene. ÅHHH, det var dejligt med den ro og denne fred. Her var ingen, der hakkede eller råbte efter dig. Her var himmel, vand, sand og blæst, det kendte de jo.

De var hjemme.

De blev ved at sidde på stenene, hvad skulle de ellers gøre. De så den ene solnedgang efter den anden og var glade ved det.

En dag skete der noget. Langt ude i det fjerne kunne de se troldmanden gå på stranden. De kunne se, det var ham.

Vi glæder os til han kommer og at høre, hvad han har oplevet. Det sagde de til hinanden.

Efter en rum tid, nåede troldmanden til dem.

De omfavnede hinanden. Var så glade for igen at kunne få en god snak sammen.

Mågerne spurgte: "Hvad med dig, har du fundet det du manglede?"

"Åhh, det var en lang vej," svarede troldmanden. "Jeg var helt deroppe, hvor vandene deler sig. Der kunne jeg stå med det ene ben i det ene hav, og det andet ben i det andet hav. Dejligt, stort. Jeg har set det ene og det andet. Mødt en masse ting med åbne øjne. Men dog glæder jeg mig til at komme hjem til mig selv. Jeg er noget træet i benene af den lange rejse. Jeg har fundet noget vigtig. Se her, og han trak en stor gylden sten op af sin lomme. Den har jeg fundet, er den ikke smuk, den hedder Livsmod.

Er det ikke smukt, den er så skøn at røre ved, så skøn at bære rundt på. Livsmod, det er det den hedder.

Det er dejligt at møde jer igen, hvad har I oplevet?"

Mågerne fortalte alt, de havde oplevet. De syntes egentlig ikke, det var så voldsomt spændende, det de havde oplevet. De fleste de mødte var sure og

vrede. Gale på alt og alle, det var da ikke så morsomt. Så var der lige godt bedre her. Høj himmel, hav, sand, vind og solnedgange.

“Nåh, I 2 måger, jeg må se at komme hjem med min skat.

Når I ikke vil være måger mere, kan I sætte jer på stenen i 3 dage. I må ikke flytte jer. Bare sidde der. Derefter smelter I sammen og bliver den sten I altid har været. Bare gør det, når I ikke vil være måger mere.”

“Tusinde tak,” sagde mågerne.” Ha` en god hjemrejse, troldmand. Kom forbi en anden gang. Og tak for hjælpen. Det har været godt for os, at se verden.”

Sådan som den nu ser ud. Vi ønsker alt godt for dig.

Troldmanden gik hjem med sin skat kang havet. Skumkanten viskede fodporene ud og troldmanden forsvandt i horisonten.

Fylt med livsmod. Det var det han var. Fylt med livsmod.

Mågerne fløj lidt rundt i nabolaget, men de syntes ikke der var så sjovt mere. Ved eftermiddags fisken en dag, talte de om, de mon skulle sætte sig i 3 dage og blive sig selv igen.

Efter en tids snak, blev de enige om, at det var de ville. Det ville de have det godt med. Det kendte de jo.

Så kunne de ligge her, hvor de altid havde ligget, dufte havet, mærke bølgerne, sandet, vinden og se deres elskede solnedgange. Det var en fryd.

De sad på stenen en dag, de sad to dage, de sad tre dage.

De mærkede en sugen i sig, og blev så til sten igen.

Det var de fornøjede med. Nu kunne de i ro og mag, se solnedgange, mærke blæsten, sandet og alle bølgerne.

De blev jo ved at komme, bølgerne, og bragte nyt med hver gang de rullede ind over stenene. Det sprog kendte de.

Stenene lå her og kunne nu tale om alt det, de havde oplevet som måger.

Det gjorde de mange gange, talte om det. Dog stadig var de tilfredse med at være sten og ligge her.

